

seende hos andre Nationer, der ønsker at forbedre Arbejdernes Kaar i deres Lande. Altsaa, ved at afholde sig fra at gaa ind paa lignende Foranstaltninger, som er gennemført i andre Lande, optræder vi i Virkeligheden illoyalt overfor disse Lande. Indenfor Handelsstanden er der noget, der hedder illoyal Konkurrence, og den er oven i Købet strafbar; saa skulde man dog mene, at en vis Loyalitet ogsaa var rimelig Staterne imellem. Selv om der maaske er langt frem til at faa gennemført denne Loyalitet og gode Moral, synes jeg dog ikke, det vilde være nogen Skade til, om vi i Danmark bestræbte os for at vise loyal og moralsk Optræden i Forholdet til andre Lande. Og naar nu de Lande, som vi nærmest er udsat for Konkurrence fra, og som vi skal søge at klare os overfor, har kunnet gennemføre den her omstridte Arbejdstid allerede for flere Aar siden, er det set fra vort Synspunkt dog ikke noget urimeligt, at vi mener, at Danmark burde vise dette moralske Hensyn overfor de andre Lande og gøre den Indrømmelse, som er nødvendig, for at vi ikke efter Fredstraktatens Ord skal blive anset som et Land, der lægger Hindringer i Vejen for andre Landes Bestræbelser for at give Arbejderne bedre Vilkaar.

Den højtærede Minister sagde endelig, at han følte ingen Trang til at komme ind paa en saadan Lovgivning som den her foreslaaede, selv om den fandtes i andre Lande, thi der var ude i Verden en stigende Utilfredshed med denne 8 Timers Arbejdsdag. Jeg ved nu ikke, om der er nogen stigende Utilfredshed; at der er Utilfredshed, tvivler jeg ikke om, overalt er Reaktionen nogenlunde ens, og de Stemninger, der hersker herhjemme hos den højtærede Minister og hans Meningsfæller, som ikke blot rejser Modstand mod 8 Timers Dagens Lovfæstelse, men endog Krav om forlænget Arbejdstid, hersker naturligvis ogsaa hos en Del Mennesker ude i Verden. Og at der fra disse nu og da kommer Udtryk frem for et Ønske om en lignende Reaktion som den, der findes herhjemme, er der ingen Grund til at forbavnes over. Men noget andet er, at de Magthavere, som findes i de Lande, der har lovfæstet 8 Timers Arbejdsdagen, intetsteds har ophævet Loven derom. Intetsteds er man gaaet til den Ophævelse af 8 Timers Arbejdsdagen, som Arbejdsgiverne herhjemme truer med ved Opsigelse af deres Overenskomster, hvis Ophør Staten altsaa ikke vil forebygge, naar den ikke vil gaa til en Lovgivning paa dette Omraade.

Jeg har altsaa ikke Grund til at takke for velvillig Modtagelse af Lovforslaget, men anbefaler fremdeles Tinget at behandle denne Sag som et alvorligt Anliggende, baade i international Forstand og henset til Landets arbejdende Befolkning.

Rudfeld: Den svindende Interesse med Hensyn til en lovfæstet 8 Timers Arbejdsdag ikke blot ude i den store Verden men, som det synes, ogsaa indenfor Forslagsstillernes eget Parti skal ikke animere mig til at sige ret mange Ord om denne Sag. Den er drøftet adskillige Gange her, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stauning) fremsatte ikke i Dag noget nyt. Jeg vil fremhæve, hvad jeg har sagt ved en tidligere Lejlighed, at det, at man paa internationale Kongresser har vedtaget visse Normer, man skal gaa efter, kan i og for sig ikke forpligte os i Henseende til disse Normer. Dette, at der er rejst en Delegation til Washington, kan naturligvis ikke forpligte den danske Stat, hverken moralsk eller juridisk; thi med al Respekt for den Dygtighed, Delegationens Medlemmer kan vise og har vist paa forskellige Omraader herhjemme, kan de i intet Tilfælde forpligte os og bringe os til at opgive vor politiske Opfattelse, der jo deles af meget store Kredse af Befolkningen.

Det internationale Moment, der anføres til Fordel for 8 Timers Arbejdsdagens Lovfæstelse, er ikke afgørende, hverken moralsk eller juridisk. Med Hensyn til selve Spørgsmaalet, om 8 Timers Dagen er nødvendig af Hensyn til Arbejdernes Sundhed, skal jeg sige følgende: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte, at Hygiejniskere og andre har her ment, at 8 Timers Dagen var den rigtige Arbejdsdag, idet Døgnet skulde deles i 3 Gange 8 Timer. Dette kan vi ikke erkende. Vi anser det ikke for nogen som helst social Nødvendighed, at f. Eks. Bygningsarbejdere ikke arbejder mere end 8 Timer om Dagen. Der foreligger hverken nogen social eller hygiejnisk Nødvendighed for den Ting. Heller ikke for en Række af Fag, som er nævnt her, og som omfatter de fleste industrielle Virksomheder foruden Transportvirksomhederne, foreligger der nogen social eller hygiejnisk Nødvendighed for at have 8 Timers Arbejdsdagen. Staten griber kun ind i Spørgsmaalet om Arbejdsdagens Længde, hvor der foreligger særlige Tilfælde, der fordrer en Beskæring af Arbejdsdagen.

Vor Grundbetragtning er, at en Arbejder og overhovedet hvem som helst, der vil arbejde og producere, bør have Ret til at